

David Lagercrantz

**Fata care trebuia
să moară**

Millennium 6

Continuarea seriei

Millennium
de Stieg Larsson

Traducere din suedeză și note de

Laura von Weissenberg

3
TREI

Prolog

Jn vara aceea, în cartier apăruse un nou cerșetor. Nimeni nu știa cum îl cheamă și oricum nimănui nu-i păsa, deși un cuplu de tineri care trecea pe lângă el în fiecare zi îl poreclise „piticul nebun“, ceea ce era cel puțin pe jumătate nedrept. Nu era vorba despre nanism congenital. A avea 1,54 înălțime și un corp bine proporționat. Dar e drept că era alienat mintal și câteodată i se întâmpla să sară la oameni și să se ia de ei, vorbind aiurea.

Altfel, ședea cel mai adesea pe o bucată de carton în piața Mariatorget, chiar lângă fântâna arteziană cu statuia lui Tor, și atunci trezea mai degrabă un sentiment de respect. Cu capul plecat și cu spatele drept, arăta ca o căpetenie în declin, ceea ce reprezenta de fapt ultima lui fărâmă de demnitate, acesta fiind chiar motivul pentru care lumea încă îi mai azvârlea câte un bănuț. Trecătorii păreau să intuiască o mândrie pierdută, și e drept că nu greșeau. Pe vremuri, lumea se înclina în fața lui.

Pierduse însă de mult totul, iar pata neagră de pe obrazul lui nu era deloc un semn bun. Dimpotrivă, arăta ca o

frântură a morții înseși. Singurul lucru care ieșea în evidență era pufoaica lui. Avea o pufoaică albastră și scumpă, marca MarmotParka. Dar ea nu-i dădea nicidecum un aer de normalitate, și nu doar pentru că era plină de murdărie și de resturi de mâncare. Părea concepută pentru a fi purtată în regiuni polare, iar în Stockholm era miezul verii. Orașul era învăluit de o căldură apăsătoare și, când pe obraji i se prelingeau broboane de transpirație, oamenii se uitau stingheriți la pufoaică, ca și cum simplul fapt că o vedeau îi făcea să sufere și mai mult de căldură. Dar el nu și-o dădea jos niciodată.

Tipul era o cauză pierdută pentru lumea din jur și părea improbabil să poată reprezenta o amenințare pentru cineva. La începutul lui august însă, în ochi începu să i se citească mai multă fermitate și, în după-amiaza zilei de 11, mângăli o poveste încâlcită pe o foaie liniată de caiet studentesc, pe care mai târziu, în seara aceleiași zile, o lipi ca pe un afiș în stația de autobuz de la gara Södra.

Povestirea era o descriere halucinantă a unei furtuni teribile. Totuși, tânăra Else Sandberg, medic stagiar, care aștepta autobuzul 4, reuși să descifreze o parte din introducere și băgă de seamă că era menționat numele unui membru al guvernului. Dincolo de asta, își concentră mai degrabă atenția asupra stabilirii unui diagnostic. Presupunea că era vorba de schizofrenie paranoidă.

Însă când se urcă în autobuz, 10 minute mai târziu, uită cu desăvârșire toată povestea și singura senzație palpabilă cu care rămase era aceea de disconfort. Era cumva ca blestemul Casandrei. Nimeni nu-l credea pe bietul om, pentru că adevărul pe care-l formula era atât de înfășurat în nebunie, încât de-abia se mai putea desluși. Totuși mesajul trebuie să fi fost recepționat într-un fel sau altul, pentru că deja a

doua zi dimineată, dintr-un Audi albastru coborâse un tip în cămașă albă și rupsese afișul.

În noaptea dinainte de sâmbătă, 15 august, cerșetorul plecă spre piața Norra Bantorget, în căutare de băutură la negru. Atunci întâlnise un alt bețiv, fostul muncitor Heikki Järvinen, din regiunea Österbotten.

— Salutare, frate. E mare ispita? întrebese Järvinen.

La început, nu obținuse niciun răspuns. Apoi asupra lui se revărsase o întreagă poliloghie pe care Heikki o percepușe ca pe nimic altceva decât o grămadă de minciuni și o încercare de a se da mare. Scrâșnise un „Rahat!” și mai adăugase, deși inutil, lucru pe care de altfel îl recunoscuse mai târziu, că bărbatul arăta ca un „chinezoi”.

— *Me Khamba-chen, I hate China*¹, se burzuluise la el cerșetor.

Apoi parcă se dezlănțuise iadul. Cu mâna lipsită de degete, cerșetorul îl pocnise pe Heikki și, chiar dacă nu părea să fie educată sau antrenată, violența lui emana o autoritate neașteptată. Lui Heikki îi curgea sânge din gură când se îndepărtase și pornise spre stația de metrou de la T-centra-len, clătinându-se și înjurând crunt în finlandeză.

Când fusese reperat din nou, cerșetorul revenise în vechiul lui cartier, beat turtă și cu o stare de greață. Îi curgea salivă din gură și se ținea de gât mormăind:

— *Very tired. Must find a dharamsala, and an lhawa, very good lhawa. Do you know?*²

¹ În engleză în original. „Eu, Khamba-chen, urăsc China.” (N.t.)

² În engleză în original. „Foarte obosit. Trebuie să găsesc un dharamsala („adăpost”, în tibetană) și un lhawa („șaman”, în tibetană), un foarte bun lhawa. Știți vreunul?” (N.t.)

Nu așteptase să primească vreun răspuns, ci traversase Ringvägen ca un somnambul și, imediat după aceea, aruncase la pământ sticla de băutură, fără etichetă și pe jumătate goală, și dispăruse printre copacii și boschetele din parcul Tantolunden. Nimeni nu știa exact ce se întâmplase apoi, doar că în dimineața următoare cădea o ploaie fină și bătea vântul dinspre nord. Pe la ora 8, vântul se potolise și cerul se înseninase, iar bărbatul ședea în genunchi sprijinit de un mestecăn.

Pe stradă se desfășurau pregătirile pentru Midnattsloppet¹. În cartier era o atmosferă de sărbătoare. Cerșetorul își dăduse duhul, înconjurat de noua veselie din aer, și nimănui nu-i păsa că acesta trăise o viață marcată de încercări incredibile și de fapte de eroism și, cu atât mai puțin, că nu iubise decât o singură femeie toată viața și că și ea murise într-o singurărate copleșitoare.

¹ Midnattsloppet este o cursă de alergare pe o distanță de 10 kilometri, organizată anual la Stockholm într-o sâmbătă seara de la începutul lunii august. (*N.t.*)

PARTEA 1

NECUNOSCUȚII

Mulți morți n-au nume și unii nici măcar mormânt.

Alții au parte de o cruce albă printre mii de alte cruci albe, ca în cimitirul american de război din Normandia.

Doar câtorva dintre ei, puțini, li se ridică un întreg monument, cum ar fi Mormântul Ostașului Necunoscut de la Arcul de Triumf din Paris sau din grădina Aleksandrovski de la Moscova.

1

15 august

Scriitoarea Angela Dufva a fost prima persoană care a îndrăznit să se apropie de copac și a constatat că bărbatul era mort. Era deja 10:30 dimineața. Locul mirosea urât și roia de muște și țânțari, iar Angela Dufva nu a redat exact realitatea când a declarat mai târziu că figura celui decedat dădea o impresie sfâșietoare.

Bărbatul vomitase și fusese afectat de o diaree acută. Ar fi fost mai aproape de adevăr să spună că fusese cuprinsă mai degrabă de o senzație de disconfort și de frică de propria-i moarte, decât de respect. Nici polițiștii, Sandra Lindvall și Samir Eman, care veniră la locul faptei 15 minute mai târziu, nu văzură în cele întâmplate altceva decât o povară.

Îl fotografiară pe bărbat și căutară prin zonă, dar nu ajunseră cu cercetările până la panta aflată mai jos de șoseaua Zinkens, unde se afla sticla pe jumătate plină cu băutură, cu un strat subțire de zaț pe fund. Și, deși niciunul dintre ei nu avea „suspiciuni de mână criminală”, îi cercetară cu atenție

capul și pieptul. Nu erau urme de violență și nici alte indicii care să-i facă să bănuiască o cauză suspectă a decesului, în afară de balele groase care i se scurseseră din gură și, după ce discutară chestiunea cu șefii lor, se hotărâră să nu încadreze perimetrul.

În timp ce așteptau ambulanța care trebuia să transporte cadavrul, se apucară să verifice buzunarele pufoaicei diforme. Găsiră multe hârtii de împachetat de la chioșcurile de hotdog, niște monede și o bancnotă de 20 de coroane, precum și un bon de casă de la un magazin de mobilier pentru birouri de pe Hornsgatan, dar nicio legitimație sau vreun alt act de identitate.

Erau totuși convinși că bărbatul avea să fie ușor de identificat. Nu ducea lipsă de trăsături care ieșeau în evidență. Era însă o ipoteză eronată, ca multe altele, de altfel. La departamentul de medicină legală din Solna, unde s-a făcut autopsia cadavrului, s-au efectuat și radiografiile dentare. Nici acestea, nici amprentele nu apăreau în vreun registru și, după ce au fost trimise câteva probe la INML, Institutul Național de Medicină Legală, medicul legist Frederika Nyman a verificat niște numere de telefon notate pe o hârtie mototolită din buzunarul de la pantalonii bărbatului, deși asta nu intra nicidecum în atribuțiile sale.

Unul dintre numere îi aparținea lui Mikael Blomkvist de la revista *Millennium*, dar, într-o primă fază, Frederika nu se gândi prea mult la acest lucru. În cursul serii însă, după ce tocmai se certase la cuțite cu una dintre fiicele sale adolescente, își aduse aminte că numai în perioada ultimului an făcuse autopsia a trei cadavre care fuseseră ulterior înmormântate fără nume, și asta o făcu să scape o înjurătură.

Avea 49 de ani și își creștea singură cele două fiice. Suferea de dureri de spate, de insomnie și de o senzație că viața

era lipsită de sens; și, fără să-și dea exact seama de ce, se trezi sunându-l pe Mikael Blomkvist.

Se auzi țârâitul telefonului. Era un număr necunoscut și Mikael nu se obosi să răspundă. Tocmai plecase de acasă și cobora pe Hornsgatan către Slussen și Gamla Stan, fără să aibă un obiectiv precis. Purta pantaloni gri de pânză și o cămașă de blugi șifonată. O bună bucată de vreme nu făcu altceva decât să rătăcească încolo și înapoi pe alei. În cele din urmă, se așeză la o terasă de pe Österlångsgatan și comandă o halbă de Guinness.

Era 7 seara, dar încă era cald, și dinspre Skeppsholmen se auzeau râsete și aplauze. Își ridică privirea spre cerul albastru și simți o briză ușoară și plăcută dinspre apă și atunci își zise în sinea lui că totuși viața parcă nu era deloc urâtă. Dar nu prea reușea să se convingă, nici măcar după o bere sau două, și în cele din urmă mormăi ceva în barbă, apoi plăti și se îndreptă spre casă cu gândul să continue să lucreze sau să se cufunde într-un serial ori în vreun roman polițist.

Însă imediat după aceea se răzgândi din nou și i se năzări să o pornească spre Mosebacke și Fiskargatan. La numărul 9, pe Fiskargatan, locuia Lisbeth Salander, dar nu nutrea cine știe ce speranțe să o găsească acasă. După înmormântarea bătrânului ei tutore, Holger Palmgren, Lisbeth călătorise prin Europa și nu răspunsese decât sporadic la e-mailurile și mesajele lui Mikael. Cu toate acestea, se hotărî să sune la interfon, mai mult la plesneală, și plecă din piață urcând treptele, iar apoi se uită cu surprindere la casa de vizavi. Tot peretele era acoperit de un graffiti enorm. Nu-i acordă însă prea mare atenție, deși era un tablou care te acapara de-a dreptul, plin de detalii suprarealiste, printre care figura

ciudată a unui omuleț desculț, îmbrăcat în pantaloni din taran, care se afla într-un vagon verde de metrou.

În loc să admire acest peisaj, formă codul de la interfon și intră în lift, unde începu să se holbeze în oglindă. Nu prea se vedea că fusese o vară caniculară și însorită. Era palid și avea cearcăne și în minte îi reveni prăbușirea bursieră care îi acaparase toată luna iulie. Era un eveniment important, e drept, o prăbușire care fusese provocată nu numai de cotațiile înalte și așteptările exagerate ale publicului, ci și de atacurile hackerilor și campaniile de dezinformare. Acum însă toți jurnaliștii de investigație importanți făceau săpături cu privire la această poveste și, deși el descoperise câte ceva — printre altele, aflase ce fabrică de troli din Rusia diseminase cele mai mari minciuni —, avea totuși impresia că lumea urma să se descurce și fără contribuția lui. Cel mai bine ar fi fost să-și ia liber și să se apuce și el de sport și poate să aibă un pic mai multă grijă de Erika, ce tocmai se despărțea de Greger.

Liftul se opri, Mikael trase grilajul și păși pe palier din ce în ce mai convins că vizita era în zadar. Lisbeth era cu siguranță plecată în vreo călătorie și oricum puțin îi păsa de el. În secunda următoare începu să-și facă griji. Ușa de la apartament era larg deschisă și realiză brusc cât de frică îi fusese de-a lungul întregii veri ca nu cumva dușmanii ei să fi tăbărit pe ea. Se năpusti peste prag înăuntru, strigând „alo, alo”, și îl întâmpină un miros de vopsea și de produse de curățenie.

Nu apucă să ajungă mai departe. Se auzea zgomot de pași. Cineva găfâia atât de tare pe scară în spatele lui, încât ai fi zis că era furnăitul unui cal. Mikael se întoarse subit și dădu cu ochii de doi bărbați viguroși, îmbrăcați în salopete albastre. Bărbații cărau un obiect de dimensiuni mari. El era

atât de agitat, încât nu se simțea în stare să interpreteze scena într-un mod cotidian sau normal.

— Ce faceți acolo? Întrebă el.

— Nu se vede ce facem?

Arătau ca doi muncitori care mutau o canapea albastră, o mobilă nouă și luxoasă, de marcă, or, Lisbeth nu se dădea în vânt după amenajări interioare sau mobile de design, el știa asta mai bine decât oricine, așa că tocmai se pregătea să mai spună ceva, când auzi o voce din interiorul apartamentului. Pentru o clipă, i se păru că era vocea lui Lisbeth și se însenină. Dar nu era decât imaginația lui. Vocea nu semăna nici pe departe cu a lui Lisbeth.

— Ce vizită importantă! Cărui fapt îi datorez onoarea?

Mikael se întoarse din nou și văzu în prag o negresă înaltă, cam la 40 de ani, care îl contempla cu o privire batjocoritoare. Purta blugi și o bluză gri elegantă. Avea părul împletit în codițe și ochii oblici, strălucitori, iar el deveni și mai confuz. N-o cunoștea oare?

— Nu, nu, bâigui el. Eu doar...

— Dumneavoastră doar...

— Am greșit etajul.

— Sau poate că nu știați că domnișoara și-a vândut apartamentul?

Nu știa și se simțea jenat, mai ales că femeia continua să-i zâmbească, și apoi se simți aproape ușurat când ea își întoarse privirea spre cei doi bărbați, îngrijorată ca aceștia să nu lovească mobila de tocul ușii, după care dispăru din nou înăuntru. Mikael voia să o șteargă de-acolo și să digere informația. Voia să mai bea niște Guinness. Rămase însă pironit locului și aruncă o privire piezișă spre cutia poștală. Nu mai scria V-kulla, ci Linder. Cine naiba era Linder? Scoase mobilul, căută numele pe internet și pe ecran îi apăru poza femeii de adineauri.

Era Kadi Linder, psiholog și expert în conflictele cu consiliile de administrație. Mikael se gândi la ea — puținul pe care îl știa despre ea —, dar mai ales la Lisbeth și de-abia reuși să-și revină și să se adune, când Kadi Linder apăru din nou în ușă, acum nu numai cu o mină batjocoritoare, ci și mirată. Îi evită privirea. Mirosea ușor a parfum, era suplă, avea încheieturile mâinilor fine și pomeții obrazilor bine conturați.

— Acum chiar că trebuie să aflu. Sigur ai greșit etajul.

— Mă abțin de la un răspuns, replică el și își dădu imediat seama că era un răspuns lamentabil.

Din zâmbetul ei înțelese însă că îi dăduse în vileag șiretlicul și căută să scape cât mai ieftin cu putință. Nimic nu l-ar fi putut face să dezvăluie că Lisbeth locuise la acea adresă sub o identitate fictivă, indiferent de informațiile de care dispunea Kadi Linder.

— Asta nu mă face nicidecum mai puțin curioasă, zise ea.

El râse, ca și când totul ar fi fost o chestiune privată și ridicolă.

— Deci nu vă aflați aici pentru cercetări în privința mea? continuă ea. Să știți că n-a fost ieftin deloc apartamentul.

— Dacă nu cumva ați decapitat vreun cal, lăsându-i capul în patul cuiva, cred că aveți șanse de scăpare.

— Sinceră să fiu, nu-mi mai aduc aminte toate detaliile din timpul negocierilor, totuși nu cred să se fi întâmplat asta.

— Foarte bine. Să-l stăpâniți sănătoasă! răspunse el cu o falsă relaxare și se pregăti să coboare împreună cu muncitorii care tocmai ieșeau din apartament.

Kadi Linder părea să vrea să mai vorbească și își trecu cu nervozitate mâinile de-a lungul bluzei și prin păr, iar el realizează subit că ceea ce el interpretase ca fiind o iritantă siguranță de sine era de fapt o fațadă în spatele căreia se ascundea cu totul altceva.

— O cunoașteți? întrebă ea.

— Pe cine?

— Pe cea care a locuit aici înainte.

El îi întoarse întrebarea.

— Dar dumneavoastră?

— Nu, răspunse ea. Nu știu nici măcar cum o cheamă.

Dar îmi e oricum simpatică.

— Cum așa?

— În ciuda haosului de la bursă, a fost o licitație¹ îndrăcită, iar eu nu aveam nicio șansă să câștig, așa că m-am dat bătută. Dar am obținut apartamentul oricum, pentru că „domnișoara“, după cum a numit-o avocatul, a vrut să-l cumpăr eu.

— Ciudat!

— Nu-i așa?

— Poate că ați făcut ceva ce domnișoara a apreciat?

— În presă sunt cunoscută mai ales pentru că mă iau la hartă cu moșii din consiliile de administrație ale diferitelor întreprinderi.

— Nu-i exclus să-i fi plăcut asta.

— Poate că nu e. Îmi dați voie să vă invit la un pahar de bere, de casă nouă? Poate așa mai povestiți și dumneavoastră câte ceva. Trebuie să recunosc...

Kadi Linder ezită din nou.

— ... că mi-a plăcut foarte mult reportajul dumneavoastră despre gemeni. A fost fascinant.

— Mulțumesc, zise el. Apreciez gestul, dar trebuie să plec.

¹ În Suedia, atunci când se scoate la vânzare un bun imobiliar, agenția organizează o licitație, iar bunul îi revine în mod normal celui care oferă cel mai mult. Proprietarul are însă libertatea să aleagă să vândă unui alt ofertant. (N.t.)

Ea dădu aprobator din cap, iar el de-abia reuși să articuleze un „la revedere“. Mai târziu, nici nu-și mai amintea cum plecase de acolo, știa doar că se pierduse în noaptea de vară. Nu observă nici că deasupra ușii de la intrare se aflau două camere de supraveghere și nici măcar că deasupra lui, pe cer, plutea un balon. Traversă piața Mosebacke și continuă în jos pe aleea Urvädersgränd și abia când ajunsese pe Götgatan încetini un pic și simți că i se înecaseră corăbiile, deși nu se întâmplase nimic în afară de faptul că Lisbeth se mutase, lucru pe care ar fi trebuit mai degrabă să-l aprobe. Ea era mai în siguranță acum. Dar, în loc să se bucure, primise vestea ca pe o palmă, ceea ce era de-a dreptul o idioțenie.

Era vorba de Lisbeth Salander. Era așa cum era. Și totuși se simțea rănit. Ar fi putut măcar să facă vreo aluzie. Începu să butoneze din nou pe mobil, cu gândul să-i trimită un mesaj, o întrebare, dar mai bine nu, mai bine să lase lucrurile în voia soartei. Cobora pe Hornsgatan și văzu că începuse deja cursa Midnattsloppet pentru juniori. Se holbă fascinat la părinții care declamau urale și încurajări de pe marginea trotuarului, ca și cum lui îi era imposibil să le înțeleagă bucuria, apoi se grăbi să traverseze când se creă un gol între alergători. Ajunsesese deja pe Bellmansgatan și continuă să rămână adâncit în gânduri. Rememoră ultima întâlnire cu Lisbeth.

Se văzuseră la restaurantul Kvarnen, în seara de după înmormântarea lui Holger, amândurora le fusese destul de greu să-și găsească cuvintele, ceea ce nu era deloc de mirare, și singurul lucru care încă îi mai stăruia în memorie de la acea întâlnire era răspunsul la întrebarea pe care i-o pusese el:

- Și acum ce-o să faci?
- Am să fiu pisica, nu șoarecele.

Pisica, nu șoarecele.

Încercase s-o facă să-i explice. Dar nu reușise deloc, iar apoi își aminti că, după întâlnire, Lisbeth dispăruse spre Medborgarplatsen, îmbrăcată într-un costum negru făcut pe măsură, în care arăta ca un băiat furios, împopoțonat pentru o ocazie, împotriva voinței lui. Nu trecuse atât de mult timp de atunci. Era pe la începutul lui iulie. Părea însă o amintire îndepărtată, iar Mikael reflectă la asta și la multe alte lucruri în drumul său spre casă. Când intră în cele din urmă în apartament și se așeză pe canapea cu o sticlă de bere Pilsner Urquell, se auzi din nou țârâitul telefonului.

Era un medic legist pe nume Frederika Nyman.